

Kultúrna vojna a teroristická vojna: Vojnový kód verzus Da Vinciho kód

William Kilpatrick

24. apríla 2021 ✚ Spoločnosť ✚ Islam

Zdroj: wikimedia commons

Jeden zo spôsobov, ako pochopiť ako nás kultúrna vojna oslabila zoči-voči islamu, je uvažovať o výsledku zápasu o genderové roly... **V súčasnosti sa znižuje úloha mužov.** ... Okrem toho, nepredvídaný dôsledok vládneho paternalizmu je celkové zľahostajnenie a neochota mužov niesť zodpovednosť za manželstvo a za rodinu. Paradoxom je to, že absencia mužov z kľúčových spoločenských rolí dláždi cestu forme patriarchátu, ktorý je oveľa restriktívnejší, než si feministky sú schopné si predstaviť. Kým muži na Západe sa zameriavajú na seba, na vlastné pocity a záľuby, moslimskí muži sú v čoraz väčšej miere presvedčení, že majú právo vládnuť nielen nad ženami, ale nad celým svetom. **Kultúre mužskej senzitivity hrozí nebezpečenstvo, že podľahne kultúre mužskej nadradenosti.**

Stačí sa pozrieť na znižujúcu sa rolu mužov v cirkvách Západu. Hoci na jednej strane sa znepokojujeme nepomerom pôrodnosti medzi moslimami a nemoslimami, mali by sme byť znepokojení aj ďalšou nerovnováhou: návštevnosť kostolov verzus návšteva mešít zo strany mužov. V kostoloch je pomer ženy/muži sedem ku jednej. V španielsky hovoriacich krajinách je náboženstvo považované za ženskú záležitosť.

Islam však nemá problém s nedostatkom mužov. Teraz si vezmime do úvahy pôrodnosť moslimov a kresťanov a to, že účasť moslimských mužov je vyššia, než mužov kresťanských, ktorí sú – v lepšom prípade – len vlašníci. Na jednej strane teda máme rastúcu populáciu moslimských veriacich nabitých mužskou sebadôverou a asertivitou o svojej viere, na strane druhej máme zmenšujúcu sa populáciu kresťanov, ktorí sa síce starajú o rodinu a sú citliví, ale chýba im mužnosť. Ktorá z nich asi nakoniec zvíťazí?

Víťazstvo islamu si nevyžaduje vojenské víťazstvo. Namiesto vojenskej konfrontácie postupný posun v oddanosti, keď si kresťanskí mladí muži začínajú všímať, že existuje mužskejšia alternatíva voči feminizovaným kresťanským cirkvám ich mladosti. K podobným posunom došlo aj v minulosti. Počas nacizmu mnoho nemeckých chlapcov presunulo svoju vernosť z cirkvi na Hitlera. Je chybou podceňovať

prostú mužskú túžbu byť na strane víťaza resp. na strane, ktorá vyzerá, že zvíťazí.

Džihád nemá problém s náborom mužov, pretože je príťažlivý pre základné prvky mužskej psychológie.

„Každá spoločnosť, ktorá čelí nebezpečenstvu, musí mať ideológiu, ktorá niektorých presvedčí, aby sa mu dobrovoľne postavili pre dobro druhých.“ Nech už budú nebezpečenstvá spôsobené mužskou agresiou akékoľvek, oveľa väčším nebezpečenstvom je **zostať bez mužov, ktorí majú sklon klásť odpor agresii.**

V kresťanstve existuje vážny problém, ale je presne opačný ako ho prezentuje feministická kritika cirkví. Podľa nej cirkev je priveľmi patriarchálna. **Skutočnosť je presne opačná.** Ženy majú hlas v cirkvách. Oni majú pod kontrolou vzdelávanie mládeže. *„Rigidné rozdelenie práce: muži majú kňazstvo a ženy všetko ostatné.“* **Feminizácia kresťanstva nie je riešenie, ale problém.** Kresťanstvo má problém nie preto, že je vnímané ako priveľmi mužské, ale preto, lebo je vnímané ako priveľmi ženské.

Záleží na tom vôbec? Nuž áno. Doba, keď islam, najhypermaskulínnejšie náboženstvo zažíva svetové oživenie a robí nábor medzi mladými ľuďmi, asi nie je ten najlepší čas, aby Cirkev zdôrazňovala svoju ženskosť. Da Vinciho kód spopularizoval feministickú kritiku kresťanstva ako priveľmi patriarchálneho. Ak naše cirkvi niečo potrebujú, tak je to práve **návrat k patriarchálnym koreňom.**

Leon Podles: *„Patriarchát, a na to ľahko zabúdame, bol veľkým výdobytkom zoči-voči mužskej tendencii k promiskuite a odcudzovaniu od detí a žien, ktoré ich rodili.“* **Patriarchát skrátka kladie zodpovednosť za rodinu do centra mužovho života.**

Bez otca sa chlapci často obracajú k extrémnym a prehnane agresívnym modelom maskulinity. Vyše 70 % násilných kriminálnikov vyrástlo bez otca.

Takže nahradenie patriarchátu matriarchátom by sa páčilo niektorým feministkám, ale ono nezaloží stabilné rodiny, ani stabilný spoločenský poriadok. Chlapci už vedia, že matky sú verné a zodpovedné. Ale matky ich nestačia držať na uzde. Patriarchálna spoločnosť, pokiaľ funguje ako má, očakáva od otcov, že budú svojich synov viesť a od synov očakáva, že budú počúvať svojich otcov a rešpektovať pravidlá spoločnosti. Naša patriarchálna viera učí synov, že aj keď ich pozemský otec zlyhá, majú milujúceho a autoritatívneho Otca na nebesiach, ktorý od nich veľa očakáva.

Paradoxom je, že **absencia patriarchátu najviac ohrozuje ženy.** Počiatočné fázy feminizácie spoločnosti môžu so sebou priniesť zvýšenú citlivosť voči ženám a rozšírenú rolu pre ne. Ale v konečnom dôsledku to **znamená mužskú abdikáciu zodpovednosti** a zástupy chlapcov bez otcov, naklonených násiliu a hypermaskulínnym ideológiám a skupinám. Keď sa muži vzdávajú otcovstvu, deti potrebujú náhradu otcovej osobnosti. Môžu ju nájsť v YMCA, u skautov, v športovom tíme, pokiaľ majú to šťastie, alebo v pouličnom gangu. Alebo ju nájdú – ako je tomu vo svete čoraz častejšie – v islame.

Podľa FBI je v USA 33-tisíc gangov s 1,4 miliónmi členov. Ide o 40-percentný nárast oproti roku 2009. (!) Nárast počtu gangov hrá do karát islamu, pretože ako kultúra/náboženstvo cti má určitú výhodu, keď ide o príťažlivosť pre psychológiu gangov. Moslimovia získavajú s veľkým úspechom väzňov.

Teraz je mladým ponúkaná možnosť vstúpiť do **najväčšieho a najmocnejšieho „gangu“ na svete**. Vidíme začiatok trendu na Západe: chlapci vyrastajúci bez otca vstupujú do gangov, potom končia vo väzení, z ktorého vychádzajú ako moslimovia zanietení pre džihád.

Takže absencia otca dláždí cestu k deformovaným maskulínnym ideológiám. Príklad: Nacisti po 1. svetovej vojne – veľa otcov padlo, mládež bola priťahovaná mužnou ideológiou a uniformou nacistickej strany.

Dnes to nie je vojna, ale rozpad manželstva, ktorý vytvára generácie chlapcov bez otcov. Rozvody a nemanželské pôrody sa ukazujú byť práve také účinné, ako delostrelecké salvy pri odstraňovaní otcov z (bojového) poľa. Počet nemanželských detí v USA je 41 %, u Hispáncov 55 % a u čiernych 70 %, v niektorých oblastiach je to až 90 %. Tieto čísla znamenajú, že je veľký počet chlapcov bez otcov a títo mladí hľadajú za svojich otcov nejakú náhradu. A práve oni sú náchylní podľahnúť chlapeckému volaniu islamu.

Chlapci bez otcov sú problémom v každej spoločnosti. Sú náchylní na násilné a deštruktívne správanie. To je presne to správanie, ktorému má patriarchát zabrániť.

Hoci kresťanstvo vyzdvihuje ženstvo, je pevne zakorenené v patriarchálnej tradícii.

Kristus bol Žid a jeho poslaním bolo navrátiť ľudstvo k Bohu patriarchov, ktorého zjavuje ako Otca. Kristus prichádza, aby konal Otcovu vôľu a je Otcovi poslušný až na smrť. Otec je zasa na Syna hrdý: *„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“* (Mt 3,17)

Kresťanstvo predstavuje model, ktorý pozemskí otcovia a synovia majú napodobňovať. Syn, ktorý vie, že sa môže obrátiť na svojho Otca po silu, sa úplne oddáva konaniu Otcovej vôle. Pri viacerých príležitostiach zdôrazňuje, že sa dištancuje od svojej matky kvôli svojmu poslaniu. Miluje svoju matku, ale nie je „maznák“.

Zabudnime na sentimentálne sväté obrázky... Príbeh evanjelia je oveľa bližší heroickým témam Odysey a Aeneis, než dnešným obrázkovým opisom Ježiša. Ježiš vstúpil do sveta ako niekto, kto má poslanie. Prišiel, aby vydobyl späť to, čo patrilo Otcovi a aby splnil túto úlohu, bojoval proti smrti a diablu.

Aj keď ignoroval židovské obmedzenia týkajúce sa kontaktu so ženami a nasledovalo ho mnoho žien, Kristus okolo seba zhromaždil skupinu mužov – chlapov. Títo neboli iba Jeho nasledovníci, ale aj priatelia. **Bol ochotný položiť za nich svoj život a očakával, že aj oni budú ochotní položiť jeden za druhého svoje životy.** Najbližšou analógiou nie je vzťah učiteľa a žiaka – ako u Platóna a jeho študentov – ale bojové priateľstvo – kamarátstvo. Apoštoli zdieľali spolu s Ježišom nebezpečenstvá a ťažkosti a stali sa s ním naozaj pokrvní bratia. Pred svojou smrťou im prikázal, aby pokračovali v Jeho misii: *„Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“* (Jn 20, 21)

On bol a je taký život, akému muži rozumejú. Podľa: *„Muži sú stvorení pre bratskú lásku. Je to útek z väzenia seba, v ktorom sú všetci ľudia uväznení, ale mužov postihuje (sužuje) ešte hlbšie, pretože unikajú pred zväzovaním sa so ženským svetom práve preto, aby potom žili a zomierali pre druhých, vrátane žien.“* A pokračuje: *„Tí, ktorí spoločne trpia, stávajú sa bratmi... Muž, ktorý trpel s Kristom, stáva sa jeho bratom.“*

Hoci je kresťanstvo patriarchálne, je to nový druh patriarchátu. Kristus sa k ženám správa ako k bytostiam rovnocenným s mužmi a v jeho učení proti rozvodu a opätovnému sobášu stanovil nový štandard pre vzťah medzi mužmi a ženami. **Kristus nezrušil rozdiely medzi pohlaviami, ale priniesol nové pochopenie toho, čo znamená byť mužom alebo ženou.** Učil svojich apoštolov, že vládnuť

znamená slúžiť – čo bol pojem úplne cudzí vojenským hrdinom velebeným Grékmi a Rimanmi. Inými slovami, **patriarchát i chlapeckosť musia byť očistené a obnovené skrze Krista**. Žiaľ, feministky a feministickí teológovia sa snažia vniesť do Cirkvi a do spoločnosti radikálny egalitarizmus, ktorý nie je postavený ani na Kristovi, ani na realite života. Výsledná klíma zmätku je vo veľkej miere dôvodom, prečo majú dnes muži oveľa nižšiu rolu vo svojich rodinách a cirkvách.

Islam má však svoj vlastný problém s mužskosťou. A ono to opäť nie je také, aké sa to zdá. Ako je známe, Korán považuje ženy za jednoznačne menejcenné a preto ani nestoja za to, aby sa o nich hlbšie uvažovalo. ... Islam nie je skutočné patriarchálne náboženstvo. Áno, **je pravda, že v islame vládnu muži**. A tiež je pravda, že sa islam odvoláva na hebrejských patriarchov Abraháma, Izáka (moslimovia tam zahŕňajú aj jeho nevlastného brata Išmaela) a Jakuba. Ale na druhej strane v tomto patriarcháte chýba centrálny prvok.

Ako hovorí francúzsky učenec Alain Besancon: „*Hoci moslimovia radi vymenúvajú 99 Božích mien, v tomto zozname chýba to, čo je centrálné v židovstve a ešte oveľa viac v kresťanstve: a to, že Boh je **Otec**, tzn. osobný Boh schopný vzájomného a milujúceho vzťahu s ľuďmi.*“ Povedané inými slovami, Alah nemôže byť vzorom pre milujúce a zodpovedné otcovstvo, pretože nie je otcom. Nemá syna. Je od večnosti sám, vzdialený a nezúčastnený. **Pokiaľ je vzorom, tak vzorom absolútnej a svojvoľnej authority**. Problémom islamu nie je patriarchát, ale to, že mu chýba podstatná črta patriarchátu: Milujúci Boh, ktorého môžeme nazývať Otcom.

Zdroj: Flickr

Jedným z výsledkov je to, že hoci sa islam navonok zdá byť mužským náboženstvom, **jeho ideál mužnosti je veľmi nezrelý**, keď ho meriame podľa židovsko-kresťanských kritérií. Prirodzeným oblúkom mužnosti je separácia, iniciácia a opätovné spojenie; čiže separácia od matky a od ženského sveta, vovedenie do mužského sveta (či už cez vzdelávanie, obrady prechodu alebo vojenstvo) a potom opätovné spojenie so svetom žien tým, že sa stáva zodpovedným manželom a otcom. Židovské a kresťanské učenie posilňuje tento prirodzený oblúk tým, že posväcuje manželský stav a zdôrazňuje dôležitosť manželskej vernosti. Kresťanstvo ide ešte ďalej a vedie paralelu medzi láskou, ktorú má mať manžel k svojej manželke a láskou Krista k Cirkvi:

„*Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu,*“ (Ef 5,25)

Výsledkom zápasu o nadobudnutie mužnosti by malo byť to, že sa muž stáva dostatočne zrelý na to, aby videl svoju ženu ako rovnocennú bytosť stvorenú na Boží obraz a nie ako svoj majetok či hračku. Je pravda, že kresťanskí muži sú neraz vzdialení od tohto ideálu, ale v islame takýto ideál niekde ani len neexistuje.

Čo je ideálom v islame? Nuž to, čo je ideálom pre väčšinu (pubertálnych) sedemnásťročných chlapcov: veľa neosobného a nezáväzného sexu. Konečnou odmenou správne žijúceho moslima je nebeská záhrada telesných pôžitkov: jedlo, pitie a sedemdesiatdva večne mladých panien:

*Pro bohabojné však je miesto blažené,
dívky s plnými nadry, vekom s nimi stejné,
a poháry po okraj naplněné.*

Toto je pre mužov výzva, aby nerástli, ale **aby zostali v stave permanentnej adolescencie**. Je zrejmé, aké má dôsledky na morálny vývoj učenie, podľa ktorého najväčšie dobro, ktoré Boh môže človeku poskytnúť, je sexuálne uspokojenie. Nuž, ak to niekomu ešte stále nie je jasné, znamená to, že ženy samé osebe nie sú vôbec považované ani za dôležité: ich zmyslom je slúžiť mužom, poskytovať im servis – práve tak, ako si to praje priemerný adolescent... Samozrejme, že individuálni moslimovia sa môžu pozdvihnúť nad túto úroveň a snažiť sa o zrelší vzťah k svojim manželkám a rodinám, ale učenie islamu povoľujúce polygamiu, „dočasné manželstvá“ a ľahký rozvod im v tom nedáva veľkú podporu.

Ako poznamenáva Nona Darwishová: „*Muž sa môže rozhodnúť, že bude verný svojej manželke a nikdy si nevezme druhú ženu, ale niekde vzadu v jeho mysli ustavične zotráva vedomie, že jeho vernosť nie je to, čo od neho Boh žiada.*“

Hoci je pravda, že kresťanské kultúry majú v súčasnosti problém s mužskosťou, tento problém nie je problémom, ktorý by bol vlastný kresťanstvu. **Pravé kresťanstvo ponúka naplnenie a dokonalosť mužnosti.** Na rozdiel od kresťanstva má islam oveľa vážnejší a jemu vlastný vnútorný problém s mužskosťou. Hoci navonok má znaky mužnosti, v podstate je to pubertálne náboženstvo postavené na nezrelých snoch o nekonečnom telesnom pôžitku. Tých 72 *hurisiek* v raji nebude na to, aby ponúkali intelektuálnu a duchovnú spoločnosť.

Treba však mať na pamäti, že znaky mužnosti sú stále príťažlivé pre chlapca alebo mladého muža, ktorý chce etablovať svoju chlapeckú identitu. Je ešte na míle vzdialený od zrelého pochopenia toho, čo znamená byť mužom a bez dobrého zakorenenia v židovsko-kresťanskom ideáli simplictný islamský pohľad na mužnosť sa môže zdať ako čosi reálne. **Kresťania by sa mali s plnou vážnosťou viac venovať problému feminizácie svojich cirkví a spoločností, ak chcú čeliť príťažlivosti islamu.** To znamená, že si viac nemôžu dovoliť, aby moderní teológovia inklinujúci k feminizmu a homosexualite formovali chápanie toho, čo znamená byť kresťanom. Tiež to znamená, že kresťania so sklonom sentimentalizovať svoju vieru, musia vykonať vážne prehodnotenie.

Počas obdobia, na ktoré sa moslimovia dívajú ako na hrdinské obdobie islamu, sa islam zdal byť nezastaviteľnou silou. Dnes mnoho moslimov chce oživiť ducha tejto doby, zatiaľ čo na Západe sa mužný duch viac podobá na ducha. Lee Harris: „*Zatiaľ čo my v Amerike tlmíme našich alfa chlapcov ritalinom, moslimovia robia všetko preto, aby povzbudzovali alfa chlapcov, aby boli tvrdí, agresívni a nemilosrdní.*“ Pokračuje: „*Zbaviť spoločnosť alfa mužov s vysokou hladinou testosterónu môže priniesť pokoj; ale ak máte nepriateľa, ktorý buduje armádu alfa chlapcov cvičených v nenávisti voči vám a ktorí sa zaprisahali, že vás zničia, potom páchate samovraždu.*“

... Vojna nie je potrebná, ak muži jednej kultúry dokážu vydesiť a zastrašiť do podriadenosti mužov druhej kultúry. Naša kultúra svoju silu odvodzuje z kresťanskej viery, ale **kresťanské spoločnosti bez silných mužov ochotných brániť ich, nebudú schopné zastaviť kultúrny džihád islamu.** Otázka teda nestojí tak, ako zmeniť miništrantov na agresívnych alfa chlapcov, ale skôr ako ich presvedčiť, že za niektoré veci stojí za to bojovať a že kultúrne uzmierovanie za každú cenu a zbabelé ústupky nerobia muža.

Montrealský masaker 6. decembra 1989...

Kanada, 6. decembra 1989 - Marc Lepine (25) vtrhol do posluchárne polytechnickej školy v Montreale, najprv poslal všetkých mužov preč a potom postupne zastrelil 14 žien – študentiek. Útočník nakoniec obrátil zbraň proti sebe.

Tento incident môžeme považovať za metaforu širšieho problému, ktorému dnes čelíme – alebo skôr nečelíme. Práve teraz sú ženy a dievčatá na celom svete zneužívané a často zabíjané v mene islamu. Dnes muži na Západe nehovoria nič o zneužívaní, pretože sú **paralyzovaní strachom, aby neporušili niektorú z dogiem multikulturalizmu.** Chýba im mužná guráž, aby sa postavili a ozvali, pretože boli zastrašení jednak islamom a na druhej strane seba vnútenou precitlivosťou.

Problém však spočíva v tom, že „citliví“ muži na Západe svoju citlivosť uplatňujú voči **moslimským modrofúzom a voči systému, ktorý ich chráni, avšak takmer nijakú citlivosť neprejavujú voči ich ženským obetiam.** Niekde na periférii svojho vedomia si je priemerný západný muž vedomý, že pod islamským zákonom je žena prakticky majetkom muža, že moslimská žena môže byť donútená, aby sa delila so svojím mužom s ďalšími ženami a že osem a deväťročné dievčatá môžu byť vydaté, aby sa tým splatil dlh. Možnože čítali o častom výskyte bitia žien, kameňovaní, ženskej obriezke, podpaľovaní dievčenských škôl a kyselinových útokoch na ženy, ktoré nie sú dostatočne zahalené. Je to samozrejme veľmi zlé, ale súdiac podľa vlažných odpovedí, žiaden z takýchto prípadov, zdá sa, nie je dostatočne závažný, aby dokázal prevážiť svätosvätú kultúrnu diverzitu.

Zdá sa, že diverzita zakrýva množstvo hriechov. Francúzi majú porekadlo: „*Pochopiť všetko znamená všetko odpustiť.*“ V týchto dňoch nám stačí pochopiť, že páchatel žije v odlišnej kultúre a hneď sme pripravení mu všetko dopredu odpustiť. A nielen to: My to už ani nebudeme nazývať hriechom; skôr to budeme nazývať „kultúrne odchýlky“. Ale multikulturalistické výhovorky začínajú byť ošúchané. Keď je citlivosť taká jednostranná, že pocity utláčateľa sú uprednostňované pred pocitmi utláčaného, vtedy si musíme položiť otázku, či kultúrna citlivosť nie je jednoducho **zakrývaním zbabelosti.**

Moslimovia chcú mať právo praktizovať šariu na Západe a niektoré západné vlády to dovoľujú – ak aj nie *de jure*, tak aspoň *de facto*.

Problém so zdráhavosťou Západu vnucovať západné normy moslimským enklávam spočíva v tom, že táto *hands-off* politika „ruky preč“ je zárukou, že moslimská kultúra už nebude dlho subkultúrou. Moslimské subkultúry v Európe už začali presadzovať svoje hodnoty „dominantným“ kultúram, keď napríklad aj nemoslimské ženy začínajú meniť svoje odevné zvyklosti a obliekajú sa v súlade s islamom. V roku 2001, keď vyšla správa o tom, že väčšinu znásilnení v Nórsku spáchali členovia moslimskej menšiny, prominentný nórsky akademik sa vyjadril, že: „*Nórske ženy musia nieť svoj diel zodpovednosti za tieto*

znásilnenia... **nórske ženy si musia uvedomiť, že žijeme v multikultúrnej spoločnosti a prispôbiť sa tomu.**“ Ako vidno, v Nórsku spôsob, ako sa prispôbiť multikultúrnej spoločnosti znamená obliekať sa tak, ako sa obliekajú moslimovia.

Hirsi Ali: „Je to islam, ktorý sa potrebuje transformovať, aby bol kompatibilný so západnými štandardmi. My, na Západe, urobíme veľmi zle, keď budeme zbytočne predlžovať bolesti tejto tranzície tým, že budeme vyzdvihovať kultúry plné bigotnosti a nenávisti voči ženám, ako prijateľné alternatívne spôsoby života.“

Edmund Burke: „Pre víťazstvo zla stačí, aby dobrí ľudia nerobili nič proti nemu.“

V našej dobe však platí: „Nemôžeme posudzovať iné kultúry.“

Kódex multikulturalizmu je v podstate **poženšťovací kódex**. Jeho účinkom je **paralyzovanie normálnej mužskej odpovede príchodu na pomoc** a na ochranu tých, ktorí sú v nebezpečenstve.

Ešte raz si pripomeňme, že islam neznamená mier, ale submisiu. Netreba veľkú inteligenciu na to, aby sme si uvedomili, že prefeminizovaná kultúra sa dostáva do veľkej nevýhody oproti tým, ktorých zaujíma viac podrobovanie druhých než citlivosť. Feminizácia spolu so sprievodným poženšťovaním nie je problém iba pre kresťanov, ale pre kultúru ako celok. Kresťania však nesú určitý podiel zodpovednosti za rozšírenie kultu precitlivenosti (senzitivity) a teda za krízovú situáciu, v ktorej sa nachádzame. A keďže kresťania nesú svoj diel zodpovednosti, majú špeciálnu povinnosť **znovunastoliť zdravú rovnováhu medzi mužskosťou a ženskosťou**, ktorú kresťanstvo prinieslo svetu. Veľa mladých mužov v našom svete váha, či má nasledovať znak polmesiaca alebo znak kríža, ale je veľmi pravdepodobné, že nikto z nich nebude mať záujem nasledovať znak „kapitulácie“, ktorý pri akomkoľvek náznaku konfliktu dvíhajú niektorí priveľmi ústupčiví kresťania.

„Vpred kresťanskí bojovníci“ (Onward Christian Soldiers) je hymna, ktorá vyjadruje niečo z ducha, ktorého je potrebné opäť nadobudnúť. Možno ju poznáte z filmu *Mrs. Miniver* z roku 1942. Winston Churchill povedal, že herečka Greer Garsonová za svoju rolu Mrs. Miniverovej bola hodná šiestich divízií vo vojne proti Hitlerovi... Je však nepravdepodobné, že budete túto pieseň počuť spievať v niektorej anglickej či americkej cirkvi. Bola vypustená z väčšiny spevníkov z dôvodu politickej korektnosti.

Nebolo by zlé, keby kresťania opäť získali ducha bratov-v-zbrani pripravených bojovať dobrý boj; v opačnom prípade mladí muži môžu prepochodovať na opačnú stranu.

Preložené s miernymi úpravami textu podľa knihy Christianity, Islam and Atheism: The Struggle for the Soul of the West, s aktualizovaním niektorých informácií a zverejnené so súhlasom autora.

1. časť

2. časť

3. časť

4. časť

5. časť

6. časť

7. časť

8. časť

9. časť

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/kulturna-vojna-a-teroristicka-vojna-vojnovy-kod-verzus-da-vinciho-kod/>